

Ple del Parlament

Dossier per a la sessió núm. 19

Convocada per al dia 2 de novembre de 2011

Segona part

PUNT 3 | DEBAT DE TOTALITAT

— Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya

Tram. 200-00015/09

Text presentat

Reg. 20519 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 04.10.2011

El text del Projecte de llei ha estat publicat en el BOPC 149, pàg. 5, del 5 d'octubre de 2011.

Esmenes a la totalitat

Reg. 21864, 22116, 24800, 25230 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 02.11.2011

Esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (reg. 21864)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Dolors Camats Luis, portaveu, Joan Boada Masoliver, diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, d'acord amb el que estableixen els articles 104 i següents del Reglament del Parlament, presenten la següent esmena al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 200-00015/09).

1 ESMENA NÚM. I

A la totalitat

GP d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa

De retorn al Govern.

Palau del Parlament, 14 d'octubre de 2011

Dolors Camats Luis

Joan Boada Masoliver

Portaveu GP d'ICV-EUiA

Diputat GP d'ICV-EUiA

Esmena presentada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans (reg. 22116)

A LA MESA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Albert Rivera Díaz, portavoz del Subgrupo Parlamentario Ciudadanos (C's), de acuerdo con lo establecido en el artículo 104 del Reglamento de la Cámara, presenta enmienda a la totalidad al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya con N.T 200-00015/09

1 ESMENA NÚM. I

A la totalitat

SP Ciudadans

De retorn al Govern.

Palau del Parlament, 18 de octubre de 2011

Albert Rivera Díaz

Portavoz Subgrupo C's

Esmena presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència (reg. 24800)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Alfons López i Tena, representant del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, d'acord amb el que estableixen els articles 104 i següents del Reglament del Parlament, presenta la següent esmena al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 200-00015/09).

- 1** ESMENA NÚM. I
A la totalitat
SP de Solidaritat Catalana per la Independència

De retorn al Govern.

Palau del Parlament, 27 d'octubre de 2011

Alfons López i Tena
Representant del SP de SI

Esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 25230)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Anna Simó i Castelló, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Sergi de los Ríos Martínez, diputat, d'acord amb el que estableixen els articles 104 i següents del Reglament del Parlament, presenten l'esmena a la totalitat següent, amb text alternatiu al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 200-00015/09).

- 1** ESMENA NÚM. I
A la totalitat
GP d'Esquerra Republicana de Catalunya

Esmena a la totalitat amb text alternatiu

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La presentació d'aquest projecte de llei d'estabilitat pressupostària ve motivat i supeditat a una reforma constitucional que afecta i limita la possibilitat de fer polítiques pressupostàries alternatives al mateix temps que afecte al moll de l'os del principi d'autonomia financera de la Generalitat de Catalunya.

La reforma de la Constitució afectant l'article 135 realitzada durant aquest estiu és una reforma que té totes les característiques d'una política neoliberal i té per objectiu garantir que la resposta a la crisi es faci sota

una única política pressupostària, excloent polítiques alternatives.

Una reforma maquillada, que amb el pretext de garantir l'estabilitat pressupostària, amaga que la principal causa del creixent deute públic ha estat el desplaçament del deute privat cap deute públic en fer front l'Estat a la crisi del sector immobiliari i del sistema financer més que a la disminució dels ingressos tributaris.

Analitzant el deute públic total i en relació al primer trimestre del 2011, aquest es situa en els 679.999 M d'euros, dels quals, tres quartes parts correspon a l'Administració Central, un 17% a les Comunitats Autònomes i la resta als ens locals. L'Administració Central és la que genera la major part del deute, tot i que són les Comunitats les que destinen el 65% del seu pressupost de despeses no financeres a despesa social (sanitat, educació, protecció social i protecció per desocupació sense comptar les pensions), mentre que la part del pressupost de l'Administració Central afectada per aquestes partides està al voltant del 40% del total de despeses no financeres.

D'altra banda, el rati de deute/PIB publicat pel Banc d'Espanya es situa una mica per damunt del 60% (límit fixat pel pacte d'estabilitat europeu), exactament en el 63,6%. S'observa com en el primer trimestre del 2011, l'administració central ha incrementat en 1,5 punts percentuals l'endeutament respecte el PIB, les CA 0,5 punts percentuals i les CL 0,2 punts percentuals. El FMI indica que aquest comportament és conseqüència del recurs abocats al FROB (reestructuració del sistema financer) i del FADE (reducció del dèficit tarifa elèctrica).

Aquesta reforma de la Constitució representa també una autèntic atac al pacte constitucional i a l'autonomia financera i de despesa de la Generalitat de Catalunya. L'existència d'una llei d'estabilitat pressupostària que limita el dèficit pressupostari fa incomprensible i injustificable la modificació d'aquest article de la Constitució.

Per això entenem que la única justificació d'aquesta reforma constitucional és fer constitucional la voluntat de l'Estat d'intervenir en els comptes de les altres administracions obrint la porta a la ingerència de l'Estat en la política pressupostària i de despesa de les CCAA, en el nostre cas, de la Generalitat de Catalunya. Sense aquesta reforma, la regulació amb una llei orgànica del control de la despesa de les CCAA i el fixament d'un límit, no al dèficit públic com fins ara, sinó a la despesa, hauria conculcat el principi d'autonomia financera de la Generalitat de Catalunya que ve establert en els articles 201.2 i 202.2 de l'Estatut.

La limitació del dèficit pressupostari català que ha presentat el govern pretén amagar el crònic i sagnat dèficit fiscal català. No s'entén perquè Catalunya ha de reduir el dèficit comptable de la Generalitat a costa

de les prestacions dels serveis bàsics quan el nostre país genera recursos fiscals de sobra per a prestar-los. El dèficit a Catalunya no el provoquen els serveis sanitaris, ni l'educació, ni el PIRMI, ni la davallada d'impostos. El dèficit a Catalunya el provoca el crònic espoli fiscal que l'any 2009 va representar 16.000 milions d'euros que s'emporta l'Estat, equivalent al 8,4% del nostre PIB. Aquesta situació no és produeix en cap altra economia del nostre entorn.

El Govern de la Generalitat conscient d'aquesta espoliació fiscal, conscient de quin és l'origen del dèficit, per què vol traslladar la càrrega del mateix als ciutadans de Catalunya en comptes de proposar una actuació que, contemplant la capacitat de generació fiscal de Catalunya, permeti formes més flexibles per garantir l'estabilitat pressupostària. És responsable que la Generalitat s'autolimiti la despesa per a «complir» amb els objectius de dèficit que es marquen des de l'Estat quan és precisament l'Estat qui perpetra un veritable saqueig a les butxaques dels contribuents catalans? En coherència, si el Govern de la Generalitat promou el pacte fiscal, no s'hauria de limitar a reproduir, en aquest projecte de llei, l'objectiu de dèficit que pretén marcar Madrid i esmerçar tots els esforços per fer possible una política d'estabilitat pressupostària més flexible que doni satisfacció a les nostres necessitats tenint en compte la nostra contribució fiscal neta.

Assignar un únic criteri de dèficit anual per al conjunt de les CA ignora de forma flagrant alguns dels elements que, especialment en el cas de les Comunitats de règim comú, han estat consubstancials al desenvolupament del mateix: un històric d'assumpció de competències completament diferent (la sanitat no s'universalitza fins al sistema del 2002, per exemple) que ha generat diferents processos de generació de deute, uns diferencials de percepció de recursos per càpita del sistema notablement diferents i, principalment, allunyats en un grau fins i tot superior de les aportacions fiscals per càpita i finalment, com sabem, unes balances fiscals respecte l'administració estatal notablement diferents en signe i intensitat.

Per això entenem que aquest projecte de llei amaga la dependència a la política espanyola, pretenent fer veure que legislem quan, en definitiva, el que es pretén fer és limitar-se a traslladar o reproduir els efectes de la reforma constitucional i la seva aplicació a la legislació catalana fixant terminis i límits de dèficits estructurals que són fruit dels possibles acords a que han arribat els grups polítics espanyols majoritaris.

— La fixació d'un dèficit públic estructural en el 0,14% del PIB no té cap tipus d'explicació, com també posa de manifest el dictamen del CTESC. D'on surt aquest percentatge? Quin sentit té que l'estat es reservi el 0,26% i els CCAA el 0,14%, quan tothom sap que ha estat l'estat qui ha general el major increment del

deute públic malgrat que un dels principals problemes del finançament de les administracions públiques és el caràcter més expansiu de les despeses de les CCAA que tenen la responsabilitat de fer front als serveis fonamentals de l'Estat del Benestar i que, especialment en època de crisi aquest caràcter expansiu és encara més accentuat. O és que el que es pretén es anar creant un pòsit social en contra de les CCAA, ja prou estès últimament fora de Catalunya, culpant a aquestes de ser les generadores del dit excessiu dèficit públic? Per què no podem fixar un altre percentatge si el que volem es no superar el 3% del dèficit públic que marca els pacte comunitari?

Tampoc té cap sentit fixar com a escenari el 2018. A nivell d'estat aquest escenari es preveu que es situï en el 2020. Per què no podem posar el 2020? Avançar al 2018, com afirma el govern, significa situar-nos en un escenari d'equilibri pressupostari dos anys abans del que preveu el govern espanyol. Avançar-nos a aquest escenari té una clara repercussió en la limitació de la despesa, en menys temps, per tant, s'haurà de fer més reducció. Això vol dir demanar als catalans i catalanes que facin un esforç suplementari suportant més de retallades pressupostàries i, per tant, menors prestacions fonamentals de l'estat del benestar. Això significa que seran els sector populars més afectats per la crisi, a qui els hi recaurà els efectes d'aquestes majors retallades que es preveuen més concentrades en el temps.

El títol sisè de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya regula de forma molt concreta les finances de la Generalitat i específicament el seu article 201.2 estableix els principis que informen el seu finançament: autonomia financera, coordinació, solidaritat i transparència, a més de suficiència de recursos, responsabilitat fiscal, equitat i lleialtat institucional.

Per la seva banda l'article 202.2 atribueix a la Generalitat i, concretament, a les seves finances, autonomia de despesa per tal de poder aplicar lliurement els seus recursos d'acord amb les directrius polítiques i socials determinades per les seves institucions d'autogovern.

L'Estatut també preveu la potestat de recórrer a l'endeutament com a forma de finançament, concretament en el seu article 202.3 determina que els recursos de les finances de la Generalitat son constituïts pel producte de l'emissió de deute i de les operacions de crèdit.

Els ingressos que es consignen al pressupost anual de la Generalitat de Catalunya han de servir per a proveir els serveis que té encomanada l'Administració i entre els quals els què es coneixen com a integrants de l'estat del benestar. Es fa necessari, doncs, per tal de garantir el manteniment d'aquestes prestacions al llarg del temps, comptar, per una banda, amb un suficient nivell d'ingressos, el que demanda l'establiment d'un nou marc de finançament que permeti disposar d'uns fonaments de suficiència en els ingressos i de la coresponsabilitat de l'Estat i, per l'altra, que les despeses

ses s'ajustin als ingressos, amb la finalitat d'acotar la necessitat d'endeutament però sense renunciar-hi. Un endeutament excessiu no és factible ni recomanable i, a més, en l'actual context financer internacional podria comprometre seriosament l'autonomia financera de la Generalitat i, en definitiva, la nostra capacitat de decisió.

Això però no ha de ser motiu o excusa per justificar l'adopció de polítiques rígides de despesa que posin en perill el nivell de prestacions dels serveis fonamentals de l'estat del benestar. La caiguda d'ingressos públics derivats de la crisi econòmica i financera actual, que es va començar a detectar a finals del 2007, ha propiciat l'adopció de mesures per fer-hi front. Així amb el decret llei 4/2010, de 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya que seria posteriorment recollit en el «Pla Econòmic Financer de Reequilibri de la Generalitat de Catalunya 2011-2013» que va presentar el govern, es va iniciar una reestructuració del sector públic català amb la finalitat de racionalitzar la seva activitat i reduir despeses. Malgrat això, en el darrer pressupost aquestes reduccions de la despesa han afectat el nivell i la qualitat de prestació dels serveis bàsics fonamentals de l'estat del benestar com són l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials.

Per aquest motiu cal preveure en una llei catalana d'estabilitat pressupostària la possibilitat de generar instruments que a mig termini puguin actuar en el sentit contrari, és a dir, que els recursos addicionals generats pel creixement econòmic i tributari, o al menys una part, es dediquin, com a mínim, a recuperar el nivell que s'havia assolit de les prestacions públiques fonamentals a Catalunya. I al mateix temps també poder avançar en l'equiparació en prestació de serveis públics amb les economies del nostre entorn amb el mateix grau de desenvolupament.

Així, d'acord amb el principi d'autonomia financera recollit en l'article 201.2 i el d'autonomia de despesa que recull l'article 202.2 de l'Estatut i que atribueix a la Generalitat i, concretament a les seves finances, per tal de poder aplicar lliurement els seus recursos d'acord amb les directrius polítiques i socials determinades per les seves institucions d'autogovern i en coherència amb aquests articles i amb el 214, que atribueix a la Generalitat l'assoliment dels objectius d'estabilitat pressupostària, atenent entre d'altres als principis de la Unió Europea, proposem l'aprovació del projecte de llei amb el text següent.

ARTICLE 1. COMPROMÍS AMB L'ESTABILITAT FINANCERA

1. La Generalitat de Catalunya ha d'adequar la seva política pressupostària i financera al compliment del principi d'estabilitat pressupostària d'acord amb el

Tractat de Funcionament de la Unió Europea, el Protocol sobre el procediment aplicable en cas de dèficit excessiu o qualsevol altra norma o acord que sobre aquest objecte s'estableixi per la Unió Europea.

2. L'objecte d'aquesta llei és l'assoliment dels objectius de consolidació fiscal en els termes expressats a l'apartat 1 i pretén preservar l'estabilitat econòmica, la garantia financera interior i exterior i la independència de les decisions financeres de la Generalitat, i per tant assegurar-ne i garantir-ne l'autonomia financera real.

ARTICLE 2. ÀMBIT D'APLICACIÓ

L'àmbit d'aplicació subjectiva d'aquesta llei i respecte del qual es fixa l'objectiu global a assolir, el constitueixen l'Administració de la Generalitat de Catalunya, els ens i organismes que en depenen i les administracions locals.

ARTICLE 3. VARIABLES DE REFERÈNCIA

Els criteris per al compliment de l'estabilitat financera són els establerts per la Unió Europea i en especial pel Tractat de Funcionament de la Unió Europea, el Protocol sobre el procediment aplicable en cas de dèficit excessiu i el Pacte d'Estabilitat i Creixement.

ARTICLE 4. SALDO ESTRUCTURAL

1. D'acord amb les línies marcades per la Unió Europea, l'indicador utilitzat per avaluar la salvaguarda i sostenibilitat de les finances de la Generalitat de Catalunya és el saldo pressupostari estructural o ajustat al cicle en relació al Producte Interior Brut català.

2. El saldo estructural es defineix com el saldo pressupostari efectiu descomptant els efectes de les desviacions cícliques de l'economia respecte del seu creixement tendencial.

3. El Departament titular en matèria d'economia i finances, d'acord amb la informació que li faciliti l'Institut d'Estadística de Catalunya, és el competent per a fixar, amb caràcter global, el component cíclic i estructural del saldo pressupostari de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i els ens i organismes que en depenen i de les administracions locals de Catalunya.

ARTICLE 5. CRITERIS D'APLICACIÓ

En l'aplicació de la present llei es tindrà en compte els criteris següents:

a) El creixement de la despesa de les Administracions Públiques catalanes, pressupostat i executat, no pot superar la taxa de creixement a mitjà termini de referència de l'economia catalana. Si s'adopten canvis normatius que suposen un augment permanent dels ingressos, el creixement de la despesa podrà superar l'establert per la regla per la recaptació que s'obtingui per aquesta via; si s'adopten canvis normatius que redueixin per-

manentment els ingressos, el creixement de la despesa establert per la regla ha de ser minorat per la pèrdua de recaptació associada a aquesta mesura.

b) Si es presenta o es liquida un pressupost amb dèficit que suposi l'adopció d'un pla econòmic financer de reequilibri, d'acord amb la normativa pressupostària o amb el Procediment de Dèficit Excessiu, l'evolució de la despesa ha de complir rigorosament la senda prevista en el dit pla.

c) Quan sense canvis normatius els ingressos superin la tendència dels ingressos estructurals, un 50% d'aquest excedent es destinarà prioritàriament a polítiques socials. La resta d'aquest excedent es podrà destinar a la constitució d'un Fons de Reserva que s'utilitzarà per a la cancel·lació de deute o per no efectuar noves apellacions al crèdit.

ARTICLE 6. OBJECTIU DE SOSTENIBILITAT

Per tal de garantir la sostenibilitat de les finances de la Generalitat l'objectiu d'estabilitat s'estableix en un dèficit estructural del 0,40% del Producte Interior Brut català que s'haurà de complir l'any 2020.

ARTICLE 7. CÀRREGA FINANCERA

Es presumeix que l'execució dels crèdits pressupostaris relatius al pagament dels interessos i el capital del deute públic de la Generalitat cobreix la totalitat de la despesa exigible per aquest concepte en cada exercici, sempre que s'ajusti a la llei que en va autoritzar l'emissió.

ARTICLE 8. MESURES EXCEPCIONALS

Els límits respecte al dèficit estructural i al deute de la Generalitat de Catalunya poden ser objecte de revisió en situació de catàstrofes naturals, recessió econòmica o situacions d'emergència legalment declarades, sempre que aquests incideixin de forma notable en els comptes de la Generalitat de Catalunya i que així ho apreciï el Parlament de Catalunya

ARTICLE 9. PERÍODE TRANSITORI

Els comptes de la Generalitat de Catalunya corresponents al període 2012-2019 s'elaboraran ajustant la senda que permeti assolir l'objectiu de dèficit estructural l'any 2020.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL PRIMERA

El govern de Catalunya presentarà, en el marc de la nostra capacitat normativa, abans de tres mesos, un

projecte de llei amb les modificacions normatives necessàries per assolir a Catalunya una regulació tributària amb una major equitat fiscal.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL SEGONA

El govern presentarà en el termini de tres mesos un projecte de llei de finances locals que reguli les finances locals i els objectius d'estabilitat pressupostària d'aquesta llei a les administracions locals.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL TERCERA

Modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya:

L'article 10.t) de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, passa a ser article 10.u), quedant l'apartat t) redactat de la manera següent:

«t) Coadjuvar en la determinació del component cíclic i estructural dels comptes de la Generalitat de Catalunya i ens que en depenen globalment considerats.»

DISPOSICIÓ ADDICIONAL QUARTA. ÀMBIT D'APLICACIÓ

Fins que no es redefineixi l'àmbit subjectiu d'aplicació previst a l'article segon de la present llei, serà d'aplicació la normativa reguladora del sistema europeu de comptes.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA PRIMERA

Mentre no es compleixin les previsions d'estabilitat previstes en aquesta llei, qualsevol modificació normativa que afecti una disminució dels ingressos s'haurà de justificar suficientment i haurà de compensar-se per una altra disposició que garanteixi com a mínim la seva neutralització.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogades totes les disposicions d'igual o inferior rang que s'oposin a la present llei o que la contradiguin.

DISPOSICIÓ FINAL. ENTRADA EN VIGOR

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 28 d'octubre de 2011

Anna Simó i Castelló	Sergi de los Ríos Martínez
Portaveu del GP d'ERC	Diputat del GP d'ERC